

Jam atidarius duris, įsijungė signalizacija.

Tokia klaida būtų atleistina diletantui, bet Konoras Fildžeraldas tarp savo kolegų garsėjo kaip profesionalų profesionalas.

Fildžeraldas tikėjosi, kad kol vietos *policia* sureaguos į vagystės su įsilaužimu signalą San Viktorinos rajone, praeis bent kelios minutės.

Iki kasmetinių futbolo rungtynių su Brazilija pradžios liko dar kelios valandos, bet pusė televizorių Kolumbijoje jau bus įjungti. Jei-gu Fildžeraldas įsilaužtų į lombardą prasidėjus rungtynėms, *policia* veikiausiai nesiimtų tyrimo, kol nenuaidėtų finalinis teisėjo švilpukas. Buvo gerai žinoma, kad čionykščiai nusikaltėliai į rungtynes žiūrėdavo kaip į devyniasdešimties minučių veiksmų laisvės tarp-snį. Bet pagal jo planą dėl tų devyniasdešimties minučių policijai teks dienų dienas vaikytis savo pačių šešėlių. Ir tai tęsis savaites, galbūt mėnesius, kol kas nors perpras tikrą to šeštadienio popietės įsilauži-mo į lombardą reikšmę.

Signalizacija tebečirškė, kai Fildžeraldas, uždaręs užpakalines duris, per mažą sandėliavimo patalpą nuskubėjo į lombardo parduotuvėlės priekį. Jis nekreipė dėmesio į eiles rankinių ir kišeninių laikro-džių, išrikiuotų ant stelažiukų, smaragdus celofaniniuose maišeliuose ir visokiausių dydžių bei formų aukso dirbinius, išstatytus už plonos vielos grotelių. Viskas buvo kruopščiai pažymėta pavardėmis ir dato-

mis, kad nuskurdę jų savininkai, per pusmetį sugrižę, galėtų atsiimti savo šeimos relikvijas. Bet mažai kas iš jų kada nors vėl pasirodydavo.

Ficdžeraldas nustūmė į šalį karoliukų užuolaidą, skiriančią sandėliavimo patalpą nuo pačios parduotuvėlės ir stabtelėjo už prekystalio. Jo žvilgsnį patraukė nenaujas odinis dėklas, atremtas į stovą vitrinos centre. Išblukusiomis auksinėmis raidėmis antvože buvo įspausti inicialai „D. V. R.“. Visiškai nejudėdamas minutėlę jis delsė, kol įsitikino, kad lombardo vidun niekas nebando žiūrėti.

Šiandien rytą pasiūlęs lombardininkui rankų darbo šedevrą, Ficdžeraldas jam paaiškino visai neketinąs grįžti į Bogotą, todėl tą daikčiuką galima išsyk išstatyti pardavimui. Ficdžeraldo nė kiek nenustebino, kad šis jau buvo padėtas į vitriną. Kito tokio turbūt visoje Kolumbijoje neatsirastų.

Jis jau buvo besiropščias per prekystalį, bet gatve tuo metu pro vitriną praėjo kažkoks jaunas vyriškis. Ficdžeraldas sustingo vietoje, tačiau vyruko dėmesį buvo visiškai užvaldęs mažas radijas, kurį jis laikė prisispaudęs prie kairės ausies. Į Ficdžeraldą jis teatkreipė ne daugiau dėmesio, kaip į kokį siuvėjo manekeną. Vyriškiui dingus iš akių, Ficdžeraldas apžargom perlipo per prekystalį ir nuėjo prie vitrinos. Žvilgtelėjo į vieną ir kitą gatvės pusę pasitikrindamas, ar koks atsitiktinis praeivis nestebi, bet ten nieko nebuvo. Jis skubiai pasiėmė iš vitrinos odinį dėklą ir greitai sugrižo į parduotuvės gilumą. Peršokęs prekystalį dar kartą atsigręžė pasižiūrėti pro langą ir galutinai nusiramino, kad niekieno smalsios akys iš gatvės šios vagystės nepastebėjo.

Ficdžeraldas skubiai pasisuko, švystelėjo į šalį karoliukų užuolaidą ir nuskubėjo prie uždarytų durų. Žvilgtelėjo į savo laikrodį. Signalizacija griaudėjo jau devyniasdešimt aštuonias sekundes. Jis išžengė į skersgatvį ir klausėsi. Jeigu būtų išgirdęs kaukiant policijos sireną, būtų pasukęs kairėn ir išnykęs siaurų gatvelių labirinte, besiraizgančiame už lombardo. Bet, išskyrus signalizacijos garsą, visur buvo tyku. Tad jis pasuko dešinėn ir lyg niekur nieko patraukė *Carrera Septima* — Septintosios gatvės link.

Pasiekęs šaligatvį, Konoras Ficdžeraldas žvilgtelėjo kairėn, pasukui — dešinėn, ir laviruodamas tarp neintensyvaus transporto eismo, perkirto gatvę ir pradingo pilname žmonių restorane, kur būrys triukšmingų futbolo austruolių buvo įsitaisę priešais didžiulį televizoriaus ekraną.

Niekas į jį nė nežvilgtelėjo. Visas jų dėmesys buvo sutelktas į be paliovos kartojamus pernai Kolumbijos komandos brazilams įmuštų trijų įvarčių įrašus. Konoras atsisėdo prie kampinio staliuko. Nors iš čia televizoriaus ekrano gerai nesimatė, užtat jam puikiai vėrėsi vaizdas į kitą gatvės pusę. Virš lombardo vėjelis klebeno aplamdytą iškaibą su žodžiais: „*J. Escobar. Monte de Piedad, establecido 1946*“ — „Ch. Eskobaras. Lombardas, įsteigtas 1946-aisiais.“

Po kelių minučių žvygindamas stabdžius priešais lombardą sustojo policijos automobilis. Pamatęs į pastatą įeinančius du uniformotus policininkus, Ficdžeraldas atsikėlė nuo staliuko ir nerūpestingu žingsniu pro užpakalines duris išsmuko į kitą, šeštadienį ramią gatvę. Susistabdė pirmą pasitaikiusį laisvą taksi ir ryškiu pietų afrikietišku akcentu pasakė:

— El Belvedere, Plaza de Bolívar, *por favor**.

Taksistas linktelėjo, tartum leisdamas suprasti, kad visai nėra linkęs leistis į ilgą pokalbį. Ficdžeraldui atsidrėbus ant užpakalinės aplamdyto geltono taksi sėdynės, jis įjungė radiją.

Ficdžeraldas vėl pasižiūrėjo į laikrodį. Septyniolika minučių po pirmos. Porą minučių atsilieka nuo numatyto grafiko. Kalba turėtų būti jau prasidėjusi, bet kadangi kalbos paprastai tęsiasi gerokai per keturiasdešimt minučių, dar lieka pakankamai laiko įvykdyti užduočiai, dėl kurios jis iš tikrųjų ir atvyko į Bogotą. Pasislinko ant sėdynės šiek tiek dešinėn, kad vairuotojas užpakalinio vaizdo veidrodėlyje galėtų jį gerai matyti.

Kai *policia* imsis tirti, reikia, jog visi, tą dieną matę Ficdžeral-

* Malonėkite į „El Belvedere“, Bolivaro aikštėje (*isp.*).

da, apibūdintų jį daugmaž vienodai: baltasis, apie penkiasdešimties metų, šiek tiek daugiau nei šešių pėdų ūgio, apie 210 svarų svorio, nesiskutęs, tamsiais netvarkingais plaukais, apsirengęs kaip svetimšalis, kalbantis užsienietišku akcentu, bet ne amerikietis. Jis vylėsi, kad bent vienas iš jų sugebės atpažinti pietų afrikietišką nosinę tartį. Ficdžeraldas visada gerai mokėjo nutaisyti įvairius akcentus. Vidurinėje mokykloje nuolatos išsiveldavo į nemalonumus, mėgdžiodamas mokytojus.

Per radiją be paliovos viena po kitos tratėjo ekspertų nuomonės apie šių metų rungtynių baigtį. Ficdžeraldas mintimis nukrypo nuo kalbos, kurią nelabai buvo suinteresuotas įvaldyti, nors neseniai prie savo riboto žodyno pridūrė *falta, fuera* ir *gol**.

Po septyniolikos minučių mažučiam fiatui sustojus priešais viešbutį „El Belvedere“, Ficdžeraldas padavė taksistui dešimties tūkstančių pesų banknotą ir išslydo iš automobilio, žmogui net nespėjus padėkoti už tokius dosnius arbatpinigius, nors apskritai Bogotos taksistai negarsėjo pernelyg gausiai vartojantys žodžius *muchas gracias***.

Praėjęs pro durininką su livrėja, Ficdžeraldas užbėgo viešbučio laipteliais ir pro sukamąsias duris pateko į vestibulį. Ten patraukė tiesiai prie liftų priešais registracijos stalą. Teko palaukti vos kelias sekundes, kol vienas iš keturių liftų sugrižo į pirmą aukštą. Durims nuslydus į šalį, jis įžengė į kabiną ir nuspaudė mygtuką „8“, paskui tuojau pat kitą — „Uždaryti“, kad niekas daugiau negalėtų patekti į liftą. Aštuntame aukšte durys atsidarė, ir plona kilimine danga klotu koridoriumi Ficdžeraldas patraukė iki 807-ojo numerio. Į specialų plyšį įstūmęs plastikinę kortelę ir palaukęs, kol užsižiebs žalia šviesa, pasuko rankeną. Vos tik durys atsidarė, jis ant rankenos bumbulo koridoriaus pusėje užkabino kortelę *Favor de no Molestar****, uždarė duris ir užstūmė skląstį.

* Pražanga, užribis, įvartis (*isp.*).

** Labai dėkoju (*isp.*).

*** Prašom netrukdyti (*isp.*).

Vėl pasižiūrėjo į laikrodį: be dvidešimt keturių minučių antra. Paskaičiavo, kad šiuo metu policininkai jau bus pasišalinę iš lombardo, nusprendę, kad be reikalo signalizacija suveikė. Jie paskambins ponui Eskobarui į namus užmiestyje informuoti, kad lombarde visur atrodo tvarka, ir patars, jog pirmadienį sugrįžęs į miestą jiems praneštų, jeigu kas nors bus dingę. Bet gerokai anksčiau iki to laiko Ficdžeraldas aprintą odinį dėklą jau bus padėjęs atgal į vitriną. Pirmadienio rytą Eskobaras praneš, kad pavogti daiktai — keli paketėliai nešlifuoatų smaragdų, kuriuos išeidama pasiėmė *policia*. Kiek ilgai truks, kol išsiaiškins dingus dar vieną dalyką? Dieną? Savaitę? Mėnesį? Ficdžeraldas iš anksto nusprendė turėsiąntis palikti dar kokį nors įkaltį, kad pagreitetų tas procesas.

Jis nusivilko ir ant artimiausios kėdės pakabino švarką, nuo staliuko prie lovos pasiėmė nuotolinio valdymo pultelį, nuspaudęs mygtuką įjungė televizorių ir atsisėdo priešais ant sofos. Ekraną užpildė Rikardo Gusmano veidas.

Ficdžeraldas žinojo, kad ateinantį balandį Gusmanui sukaks penkiasdešimt, bet būdamas šešių pėdų ir colio ūgio ir turėdamas juodų plaukų kupetą, dengiančią visą galvą, jokių antsvorio problemų, jį dievinančiai miniai būtų galėjęs girtis dar nesąs nė keturiasdešimties, ir žmonės patikėtų. Šiaip ar taip, mažai kas iš kolumbiečių tikisi, kad jų politikai apie ką nors sako tiesą, o ypač nurodydami savo amžių.

Rikardas Gusmanas, būsimų prezidento rinkimų favoritas, vadovavo Kalio karteliui, kontroliuojančiam aštuoniasdešimt procentų prekybos kokainu Niujorke, ir kasmet užkaldavo per milijardą dolerių. Tokios informacijos Ficdžeraldas neuztiko nė viename iš trijų nacionalinių Kolumbijos laikraščių — galbūt todėl, kad didžiumą laikraštinio popieriaus tiekimo šalyje kontroliavo pats Gusmanas.

— Pirmiausia, ką padarysiu tapęs jūsų prezidentu — tai nacionalizuosiu visas kompanijas, kurių akcininkų daugumą sudaro amerikiečiai.